

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם כ' מְנַחֵם אָב:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתְרֵי הַיּוֹמֵי:

הַיּוֹזֵה סב

"אֱלֹהִים מִסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל" (בַּמִּדְבָּר ל"ג). אֵיתָא בַּמִּדְרָשׁ (עֵין בַּלְקוּטֵי קמ"א ס"ו מ' ב' בשם ס' עשרה מאמרות) שֶׁמִּסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ הַנְּסִיעוֹת שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל נוֹסְעִין מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, הֵם מְכַפְּרִין עַל אֱלֹהִים אֶלְקֵיךָ יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ עַל פְּגָם עֲבוֹדַת-זָרָה. כִּי אֶפְלוּ כְּשֶׁאִין עוֹבְדִין עֲבוֹדַת-זָרָה, יֵשׁ פְּגָם עֲבוֹדַת-זָרָה, כִּי קִלְקוּל הָאֱמוּנָה הִיא גַם-כֵּן בְּחִינַת עֲבוֹדַת-זָרָה, וְכִמוֹ שֶׁמוֹבָא (בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב) עַל פְּסוּק (דְּבָרִים י"א): "וְסִרְתֶּם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים", שֶׁתִּכְּפַר כְּשֶׁסָּרִים מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא בְּחִינַת עֲבוֹדַת-זָרָה, וְעַל-יְדֵי הַנְּסִיעוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִתְּכַפֵּר. וְכָל זְמַן שֶׁיֵּשׁ עֲבוֹדַת-זָרָה בְּעוֹלָם, חֲרוֹן-אַף בְּעוֹלָם' (סְפָרִי, פְּרָשַׁת רֵאָה וְהוֹבָא בְּפֶרֶשׁ"י שָׁם). נִמְצָא כְּשֶׁנִּתְּכַפֵּר פְּגָם עֲבוֹדַת-זָרָה כִּנְ"ל, נִמְתָּק הַחֲרוֹן-אַף, וְנִמְשָׁךְ רַחֲמָנוּת. וְעַקֵּר רַחֲמָנוּת הוּא בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ג): "וְאֵל שֵׁדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים" – 'לָכֶם' דִּיקָא. הֵינּוּ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִתֵּן לָנוּ הַרְחָמָנוּת, שֶׁיִּמְסַר אֶת הַרְחָמָנוּת בְּיַדֵּינוּ. כִּי אֶצְלוּ יִתְבָּרַךְ יָכוֹל לְהִיּוֹת, שְׁגָם הַחוֹלְאֵת הַקְּשָׁה וְכָל הַיִּסּוּרִין הֵם הַרְחָמָנוּת שְׁלוֹ, כִּי בּוֹדֵאֵי כָּל מַה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה לְהֶאָדָם, אֶפְלוּ יִסּוּרִין קָשִׁים, הַכֹּל הוּא רַק רַחֲמָנוּת. אֲבָל אָנוּ מְבַקְּשִׁים, שֶׁיִּתֵּן וְיִמְסַר בְּיַדֵּינוּ אֶת הַרְחָמָנוּת, כִּי אִין אָנוּ מְבִינִים הַרְחָמָנוּת שְׁלוּ וְגַם אִין אָנוּ יְכוּלִין לְקַבֵּל אוֹתוֹ הַרְחָמָנוּת שְׁלוּ הַנְּ"ל, רַק שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִתֵּן בְּיַדֵּינוּ אֶת הַרְחָמָנוּת, שֶׁאֲנַחְנוּ בְּעֲצֵמֵנוּ נִרְחַם עָלֵינוּ, וְאֶצְלָנוּ הַרְחָמָנוּת בְּפִשְׁטוּת, לְהַתְרַפֵּא מִן

החלי וכיוצא בזה. וזהו ישראל - ראשיתבות: אל שדי יתן לכם רחמים, כנ"ל, כי הרחמנות נעשה עלידי מסעי בני ישראל כנ"ל:

התורה סג

דע, כי יעקב אבינו, כששלח את בניו - עשרת השבטים - ליוסף, שלח עמם נגון של ארץ ישראל. וזה סוד: "קחו מזמרת הארץ בכליכם" וכו' (בראשית מג), בחינת זמר ונגון, ששלח עלידם ליוסף, וכמו שפרש רש"י: "מזמרת" - 'לשון זמר' וכו'.

כי דע, כי כל רועה ורועה יש לו נגון מיוחד לפי העשבים ולפי המקום שהוא רועה שם, כי כל בהמה ובהמה יש לה עשב מיוחד, שהיא צריכה לאכלו. גם אינו רועה תמיד במקום אחד. ולפי העשבים והמקום שרועה שם, כן יש לו נגון. כי כל עשב ועשב יש לו שירה שאומר, שזה בחינת פרק שירה, ומשירת העשבים נעשה נגון של הרועה. וזה סוד מה שכתוב (שם ד): "ותלד עדה את יבל, הוא היתה אבי יושב אהל ומקנה ושם אחיו יובל, הוא היתה אבי כל תפש כנור ועוגב". כי תכף כשהיה בעולם רועה מקנה, היתה תכף כלי-זמר כנ"ל. ועל-כן דוד המלך, עליו השלום, שהיה "ידע נגון" (שמואל א ט"ז), על-כן היתה רועה (שם) כנ"ל. גם מצינו באבות העולם כלם, שהיו רועי מקנה). וזה בחינת (ישעיה כ"ד): "מכנף הארץ זמרת שמענו", הינו שזמירות ונגונים יוצאים מכנף הארץ, כי עלידי העשבים הגדלים בארץ נעשה נגון כנ"ל. ועל-ידי שהרועה יודע הנגון, על-ידי-זה הוא נותן כח בהעשבים, ואזי יש לבהמות לאכל. וזה בחינת (שירה שירים ב) "הנצנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע", הינו שהנצנים גדלים

בְּאֶרֶץ עַל-יַדֵּי הַזְמָר וְהַנְּגִינָה הַשִּׁיר לָהֶם כַּנִּל. נִמְצָא שְׁעַל-יַדֵּי הַזְמָר וְהַנְּגִינָה שֶׁהָרוּעָה יוֹדֵעַ, הוּא נוֹתֵן כַּח בְּעִשְׂבִים, וַיֵּשׁ מְרֻעָה לְבַהֲמוֹת.

גַּם הַנְּגִינָה הוּא טוֹבָה לְהָרוּעָה בְּעִצְמוֹ, כִּי מַחֲמַת שֶׁהָרוּעָה הוּא תָמִיד בֵּין בְּהֵמוֹת, הִיא אֶפְשָׁר שִׁימְשִׁיכוּ וַיּוֹרִידוּ אֶת הָרוּעָה מִבְּחִינַת רוּחַ הָאָדָם לְרוּחַ הַבְּהֵמִיּוֹת, עַד שִׁירְעָה הָרוּעָה אֶת עִצְמוֹ, בְּבַחֲינַת (בְּרֵאשִׁית ל"ז): "וַיִּלְכוּ לְרַעוֹת אֶת צֹאן אֲבִיהֶם" וְכוּ', וּפִרְשׁ רַש"י: "שֶׁהָלְכוּ לְרַעוֹת אֶת עִצְמוֹ". וְעַל-יַדֵּי הַנְּגִינָה נִצּוֹל מִזֶּה, כִּי הַנְּגִינָה הוּא הַתְּבַרְרוֹת הָרוּחַ, שֶׁמְבַרְרִין רוּחַ הָאָדָם מִן רוּחַ הַבְּהֵמָה, בְּבַחֲינַת (קֹהֶלֶת ג'): "מִי יוֹדֵעַ רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעֹלָה הִיא לְמַעְלָה, וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיֹּרֶדֶת הִיא לְמַטָּה", כִּי זֶהוּ עֵקֶר הַנְּגִינָה – לְלַקֵּט וּלְבַרֵּר הָרוּחַ טוֹבָה, כַּמְבֹאָר בְּמָקוֹם אַחֵר. וְעַל-כֵּן עַל-יַדֵּי הַנְּגִינָה נִצּוֹל מִרוּחַ הַבְּהֵמִיּוֹת, כִּי נִתְבַרְרַר רוּחַ הָאָדָם מִרוּחַ הַבְּהֵמָה עַל-יַדֵּי הַנְּגִינָה כַּנִּל:

וַיֵּשׁ חֲלוּקִים רַבִּים בְּנִגְינָה, כִּי יֵשׁ נְגִינָה שָׁלֵם, וַיֵּשׁ נְגִינָה שֶׁהוּא בְּכַמָּה בָבוֹת, וַיְכוּלִים לְחַלְקוֹ לְבָבוֹת וְעֵנִינִים:

וְדַע, שֶׁהַמֶּלֶךְ יֵשׁ לוֹ כָּל הַנְּגִינָה כְּלוּ בְשָׁלְמוֹת, אֲבָל הַשָּׂרִים אֵינן לָהֶם רַק אֵיזָה חֵלֶק בַּנְּגִינָה, כָּל אֶחָד לְפִי מְקוֹמוֹ. וְעַל-כֵּן אָמַר דְּנִיָּאל לְנְבוּכַדְנֶצַּר (דְּנִיָּאל ד'): "אַנְתָּ הוּא אֵילָנָא וְכוּ' וּמְזוֹן לְכֹלָא בֵּה". כִּי נְבוּכַדְנֶצַּר שֶׁהִיא מֶלֶךְ וַיֵּשׁ לוֹ כָּל הַנְּגִינָה, עַל-יַדֵּי נְמִשָּׁךְ כָּל הַמְּזוֹן נְמִשָּׁךְ עַל-יַדֵּי הַנְּגִינָה כַּנִּל. וְעַל-כֵּן יַעֲקֹב אָבִינוּ, אֵף שֶׁלֹּא הִיא יוֹדֵעַ אֵז שֶׁהוּא יוֹסֵף, רַק כְּפִי מַה שֶׁסָּפְרוּ לוֹ הַשְּׂבָטִים הַנְּהַגוֹתָיו שֶׁל יוֹסֵף, שֶׁלַּח לוֹ נְגִינָה הַשִּׁיר לְשֵׁר כְּמוֹתוֹ, כְּפִי מַה שֶׁשָּׁמַע מִבְּנָיו דְּרָכָיו וְהַנְּהַגוֹתָיו, כִּי יַעֲקֹב רָצָה לְפַעַל אֲצִלוֹ עַל-יַדֵּי הַנְּגִינָה מַה שֶׁהִיא צָרִיךְ, עַל-כֵּן שֶׁלַּח לוֹ אוֹתוֹ הַנְּגִינָה שֶׁל

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תתב - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל -
צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

אָרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ שְׁאֵמַר לְבָנָיו: "קָחוּ מִזְמֶרֶת הָאָרֶץ בְּכֻלֵּיכֶם",
הֵינּוּ שִׁיקְחוּ בְּחִינַת הַנְּגוּן הַנִּ"ל, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'זְמֶרֶת הָאָרֶץ'
כַּנִּ"ל, בַּכִּלִּים שְׁלָהֶם. "וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְּחָה, מְעַט צָרִי וּמְעַט דְּבִשׁ,
נִבְאָת וְלֹט, בְּטַנִּים וּשְׂקָדִים" - הֵם בְּחִינַת מְשֻׁקּוּלוֹת וּמִדּוֹת הַנְּגוּן,
כִּי הַנְּגוּן נַעֲשֶׂה מִגְּדוּלֵי הָאָרֶץ כַּנִּ"ל:

תּוֹרָה סוּד

מַה שְׁאֵנוּ רוֹאִים, שְׁכָל הַנְּגִידִים הַגְּדוּלִים, כְּמַעַט כָּלָם, הֵם
מְשַׁנְּעִים מִמָּשׁ כְּמוֹ שְׁאֵנוּ רוֹאִין בְּחוּשׁ, שְׁכָל מִי שֶׁהוּא
עָשִׂיר, יֵשׁ לוֹ שְׁנַעוֹן גָּדוֹל - דַּע, כִּי הַמָּמוֹן עוֹשֶׂה אוֹתוֹ מְשַׁנְּעַ. כִּי
הַמָּמוֹן הוּא מִנְּפִילַת הָעֲשִׂירוֹת שֶׁל הַנְּבִיאִים, כִּי 'כָּל הַנְּבִיאִים הָיוּ
עָשִׂירִים' (נְדָרִים לח), וְהַנְּבוּאָה כְּשֶׁבָּאָה עַל הַנְּבִיאַ, הָיָה כְּמוֹ
מְשַׁנְּעַ, כְּמוֹ שֶׁפִּרַשׁ רַש"י: "וַיִּתְנַבֵּא" - 'וַאֲשַׁתִּי' (שְׁמוּאֵל־א י"ח):
וַאֲצֵל הַנְּגִידִים הַנִּ"ל נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַמָּמוֹן שְׁנַעוֹן גָּמוֹר, וְעַל־כֵּן הֵם
נַעֲשִׂים מְשַׁנְּעִים עַל־יְדֵי הָעֲשִׂירוֹת שְׁלָהֶם:

תּוֹרָה סוּד

כְּשֶׁמְקַנְאִין קְנֵאת ה' צְבָאוֹת, נַחֲשָׁב כְּמוֹ צְדָקָה. כְּמוֹ
שְׁכַתְּבוּ הַתּוֹסְפוֹת בְּפֶרֶק הַשְּׁתַּפְּיִן, עַל מַה
שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבָרְכָה (כְּבֹא־בִתְרָא י:): "צְדָקָה תְּרוּמָם גּוֹי"
- 'אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל', 'וְחֶסֶד לְאֲמִים חֲטָאת' - 'אֵלֹהֵי הָעֶבְרִים', שְׁכָל חֶסֶד
שְׁעוֹשִׂין וְכוּ'. וְהִבִּיאוּ רְאִיָּה מִנְּבוּזְרָאֲדָן, עֵינֵי שָׁם. וְכַתְּבוּ הַתּוֹסְפוֹת
שָׁם: 'וְנְבוּזְרָאֲדָן עָשָׂה אֵז צְדָקָה, שְׁקֵנָא לְהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא'.
נִמְצָא שְׁקֵנָאת ה' צְבָאוֹת הוּא כְּמוֹ צְדָקָה:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"ח:

תורה סב

א על-ידי הנסיעות שבני ישראל נוסעים ממקום למקום על-ידי-זה הם מכפרים על פגם אמונה:

ב קלוקל האמונה חס ושלום הוא בחינת עבודה זרה. ואז חרון אף בעולם ועל-ידי הנסיעות של בני ישראל שעל-ידי-זה נתכפר הפגם הזה כנ"ל. נמתק החרון אף ונמשך רחמנות בעולם. ועקר הרחמנות הוא בחינת: "ואל שדי יתן לכם רחמים". לכם דיקא. שיימסר הרחמנות בידינו כפאשר אנו מבינים (עין פנים):

תורה סג

א דע כי יעקב אבינו כששלח את בניו ליוסף שלח עמהם נגזון של ארץ ישראל, (עין פנים דברים נפלאים):

תורה סד

א הממזן הוא מנפילת העשירות של הנביאים. כי כל הנביאים היו עשירים (נדרים ל"ח) והנבואה כשבאה על הנביא היה כמו משתגע כמו שפרש רש"י (שמואל-א י"ח י): "ויתנבא" ואשתטי'. ועל כן כל הנגידים הגדולים הם כמעט משגעים ממש בהנהגותיהם. כי אצלם נעשה על-ידי הממזן שגעון גמור:

תורה סה

א כשמקנאין קנאת ה' צבאות נחשב כמו צדקה כמו שכתבו התוספות (בבא-בתרא י:) ונבזר אדן עשה אז צדקה שקנא להקדוש-ברוך-הוא:

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תתד - צמח מנהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סדר יפני מנהרנ"ת היפני:

פא ביום ראשון א' דראש חדש איר, בערך שעה קדם אור היום, התחילו המאטראסין [המלחים] בזריזות גדול לעסק במשיבת החבלים ולפרם הוילאות, וגם הקפיטאן (רב החובל) עמד וגם אנחנו לא היינו יכולין לישן, ועמדנו לקול תשואת המאטראסין ועמדנו בזריזות כי נכספנו לראות מלאכת הספינה ועלינו מיד על הספינה וראינו נפלאות השם בענין מלאכת הספינה ונתנו שבח להשם יתברך אשר ברא את הים ואת היבשה, ונתן חכמה בלב האדם לעשות ספינה גדולה בתחבולות ואמנות כאלה והסתכלנו עליהם בערך שתיים או שלש שעות עד ערך הנץ החמה:

ואחר כך ירדנו להתפלל, ובתוך כך משכו האנקיר (עוגן) מן הים והתחילה הספינה לילך אבל כל יום ראשון לא היה רוח טוב לדרבנו, והכרחו לציד את הספינה ועל כן בכל יום ראשון לא הלכה הספינה כייאם מעט, ואצלנו היו הולכים עוד בערך ארבע או חמש ספינות וספינה אחת היתה הולכת סמוכה אלינו מאד, והקפיטאנים הלכו בכל יום מספינה לספינה לאכל ולשתות ובכל יום ראשון לא הרגשנו שום מחוש ולא שום שעמום והיה לנו לפלא גדול, כי שמענו כמה פעמים שיש צער גדול להולכים פעם הראשון על הים, ואנחנו לא הרגשנו דבר:

ובתחלת היום ביום ראשון הנזכר לעיל, דבר עמנו הקפיטאן, ואמר לנו שבודאי יש לנו ממון הרבה והשבנו לו, לא אדוני, כי אנחנו עניים ומקבלים השיב לא, בודאי יש לכם ממון הרבה והיה לי פחד קצת מזה וגם ביום ראשון רב היום היה הקפיטאן שלנו בספינה אחרת אחר כך סמוך לעת מנחה דבר עמנו

הַקְפִּיטָאן, וְהוּא הָיָה מְעַלָּה עֲשׂוֹן מִהַלְלִיקָע (מְקַטְרֵת), וְשָׂאל אוֹתָנוּ, אִם אֲנַחְנוּ מְעַלִּים עֲשׂוֹן גַּם כֵּן, הַשְּׁבָנוּ לוֹ לֹא עָנָה וְאָמַר בְּוַדַּאי יִשׁ לָכֶם מָמוֹן הַרְבֵּה וְאִין אַתֶּם רוֹצִים לְהוֹצִיא לֹא עַל טִיטוֹן וְלֹא עַל שׁוֹם דְּבָר, רַק אַתֶּם רוֹצִים לְאַסֵּף מָמוֹן, כִּי אֲנִי רוֹאֶה שְׂאִין אַתֶּם אוֹכְלִים כָּרְאוּי כְּדֶרֶךְ אֲנָשִׁים אֲמִידִים, וְאַפְלוּ טִיטוֹן אִין אַתֶּם מְעַשְׂנִים כִּי אַתֶּם קְמָצָנִים וְחוּמְדִים רַק הַמָּמוֹן הַשְּׁבָנוּ לֹא אֲדוֹנֵי, כִּי בְּאַמֶּת אִין לָנוּ מָמוֹן וּבְשִׁבִיל זֶה אִין לָנוּ מְאָכְלִים כָּרְאוּי, אֲבָל כָּל זֶה דְּבַר עֲמָנוּ בְּלִי כַּעַם רַק בְּדֶרֶךְ שִׁיחָה:

אַחַר כֵּן הִלֵּךְ מֵאַתָּנוּ וְדִבֵּר עִם הָאֲשֻׁכְנֵי הַנַּ"ל שֶׁהוּא הָיָה סוֹפֵר אֲצֵלוֹ, וְדִבְרוּ יַחַד אִם אָנוּ אוֹכְלִים אֶרֶז, וְאַחַר כֵּן שָׂאלוּ אוֹתָנוּ, וּבִתְחִלָּה לֹא הִבְנוּ דְבָרֵיהֶם, כִּי הָיִינוּ סְבוּרִים שְׂשׂוֹאֲלִים אוֹתָנוּ אִם אָנוּ שׁוֹחֲטִים, אַחַר כֵּן הִבְנוּ שְׁכוּנָתָם אִם נֹאכַל אֶרֶז הַשְּׁבָנוּ הֵן, וְתִכְף וּמִיד צָוָה לְתַן לָנוּ אֶרֶז הַרְבֵּה וְנָתַנוּ לָנוּ, וְאָמַר אִם יִכְלָה זֶה הָאֶרֶז אֶתֶן לָכֶם עוֹד, אַחַר כֵּן הִלֵּךְ מֵאַתָּנוּ וְחָזַר וְאָמַר לָנוּ אוּלַי אִין לָכֶם לָחֵם יָבֵשׁ הֵינּוּ סִיחָרִים וְאַתֶּן לָכֶם, הַשְּׁבָנוּ לוֹ בְּרוּךְ הַשֵּׁם יִשׁ לָנוּ סִיחָרִים דִּי וְהוֹתֵר רַק לִימִינִים וּמֵאַרְנָצִין (לְמוֹנִים וְתַפּוּזִים) שְׁכַחְנוּ לָקַח, אָמַר לִימִינִים אִין לָהֶם כִּי־אִם מְעַט, בְּשִׁבִיל לְהַחֲיוֹת וּלְהַשִּׁיב נַפְשׁ חוֹלָה, וְאַף עַל פִּי כֵן צָוָה לְתַן לָנוּ מִיד לִימִינֵעַ גְּדוּלָה וּבְרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר הִטָּה עָלֵינוּ חֶסֶד וְהִיטִיב עִמָּנוּ מְאֹד בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְתִכְף בְּשִׁלְנוּ הָאֶרֶז עִם חֲתִיכַת תְּרַנְגְלַת שְׁהָיָה בְּיַדֵּינוּ, וְאַכְלָנוּ סְעֻדַת הָעֶרֶב שֶׁל יוֹם ב' דְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ אֲיָר:

סֵדֶר לְקוּטְוֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

ג וְאִם הָאָדָם מְרַבֵּה בְּתַפְלָה וּבְהַתְּבוּדוֹת יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה, וְאַף עַל פִּי כֵן הוּא רוֹאֶה בְּעֲצָמוֹ שְׁעֵדִין הוּא רְחוּק מְאֹד מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִדְמָה לוֹ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּמִסְתִּיר פָּנִים מִמָּנוּ חַס וְשָׁלוֹם, אֵל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תתו - נאמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" -
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

יִטְעַה חַם וְשָׁלוֹם שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹתָיו וְשִׂיחוֹתָיו
כָּלֵל, רַק יֵאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵעַ וּמְאֲזִין
וּמְקַשֵּׁב כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל כָּל תְּפִלָּה וְתַחֲנִינָה וְשִׂיחָה, וְאִין שׁוֹם
דְּבוּר נֶאֱבָד חַם-וְשָׁלוֹם. רַק כָּל דְּבוּר וְדְבוּר עוֹשֶׂה רָשָׁם לְמַעֲלָה
מְעַט מְעַט, וּמְעוֹרָר רַחֲמָיו יִתְבָּרַךְ בְּכָל פֶּעַם, אֲךְ עֲדִין לֹא נִגְמַר
בְּנִין הַקֹּדֶשׁ שֶׁהוּא צָרִיךְ לְכַנֵּס בּוֹ. וּבְרַבּוֹת הַיָּמִים וְשָׁנִים אִם לֹא
יְהִי טַפֵּשׁ וְלֹא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ בְּשׁוֹם אַפֵּן בְּעוֹלָם, וְיִתְגַּבֵּר וְיִתְחַזַּק
וְיִתְאַמֵּץ בְּתַפְלָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, אֲזִי עַל-יְדֵי רַבּוֹי הַתְּפִלוֹת יִכְמְרוּ
רַחֲמָיו יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִפְנֶה אֱלֹו וְיֵאִיר לוֹ פָּנָיו וְיִמְלֵא
חֶפְצוֹ וּרְצוֹנוֹ בְּכַח הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים, וְיִקְרְבֵהוּ בְּרַחֲמִים וּבְחַמְלָה
גְּדוֹלָה (שם ו).

ד אֵי-אַפְשָׁר לְזָכוֹת לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת, כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׂמִירַת
הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת, עַל-כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְקַשֵּׁר תְּפִלָּתוֹ לְצַדִּיקֵי
הַדּוֹר הָאֱמֵתִיִּים כִּי הֵם יוֹדְעִים לְהַעֲלוֹת כָּל תְּפִלָּה וְתַפְלָה לְמָקוֹם
הַצָּרִיךְ לָהּ, וּבּוֹנִים מֵהֶם קוֹמַת הַשְּׂכִינָה וְעַל-יְדֵי זֶה יִתְקַרֵּב בִּיאַת
מְשִׁיחַ (שם ב).

ה צָרִיךְ לְהַפְרִישׁ צְדָקָה קֹדֶם הַתְּפִלָּה. וְעַל-יְדֵי זֶה נִצֵּל מִמַּחְשָׁבוֹת
זָרוֹת שֶׁבְּתַפְלָה (שם ד).

ו אִין רָאוּי לְחַשֵּׁב לְקַבֵּל שָׂכָר עַל שׁוֹם דְּבָר, כִּי כָּל הַמַּעֲשִׂים טוֹבִים
הַכֹּל מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-כֵּן אֶפְלוּ אִם הָאָדָם זוֹכֶה לְפַעֲמִים לְאִיזָה
יְשׁוּעָה וְהַתְּקַרְבוֹת קִצָּת, אֵל יַחֲשֵׁב שְׂזוּכָה לָזֶה עַל-יְדֵי תוֹרָתוֹ
וְתַפְלָתוֹ וּמַעֲשָׂיו הַטוֹבִים, כִּי הַכֹּל מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ כִּנ"ל. וְלֹא חֲסֵדוֹ
הַגְּדוֹל כִּבְר הָיָה נִטְבַּע חַם-וְשָׁלוֹם בְּמָה שֶׁהָיָה נִטְבַּע רַחֲמָנָא לְצַלֵּן
(שם).

ז תוֹרָה וְתַפְלָה הֵם מְחֻזְקִים וּמְאִירִים זֶה לָזֶה. עַל כֵּן צָרִיכִין לְעַסֵּק

בשניהם דיקא (שם ו).

סדר ספורי מעשיות היומי:

מעשה יג – משבעה קבצנים.

אספר לכם איך היו שמחים.

מעשה פעם אחת היה מלך, והיה לו בן יחיד ורצה המלך למסר המלוכה לבנו בחייו ועשה משתה גדול (שקורין באל) ובדאי בכל פעם שהמלך עושה באל הוא שמחה גדולה מאד, בפרט עתה, שמסר המלוכה לבנו בחייו, בדאי היה שמחה גדולה מאד והיו שם כל השרי מלוכה, וכל הדכסים והשרים, והיו שמחים מאד על המשתה וגם המדינה היו נהנים מזה שמוסר המלוכה לבנו בחייו, כי הוא כבוד גדול למלך והיה שם שמחה גדולה מאד והיה שם כל מיני שמחה: קאפעלייש [מקהלות זמר] וקאמעדייש [משחקי הצגות] וכיוצא מזה, כל מיני שמחה, הכל היה שם על המשתה וכשנעשו שמחים מאד עמד המלך ואמר לבנו: היות שאני חוזה בכוכבים, ואני רואה שאתה עתיד לירד מן המלוכה, בכך תראה שלא יהיה לך עצבות כשתירד מן המלוכה רק תהיה בשמחה וכשתהיה בשמחה גם אני אהיה בשמחה גם כשתהיה לך עצבות, אף על פי כן אני אהיה בשמחה על שאין אתה מלך כי אינך ראוי למלוכה, מאחר שאינך יכול להתחזק עצמך בשמחה כשאתה יורד מן המלוכה אבל כשתהיה בשמחה אזי אהיה בשמחה יתרה מאד וקבל הבן מלך את המלוכה ביד רמה ועשה לו שרי מלוכה, ודכסים ושרים וחיל וזה הבן מלך היה חכם, והיה אוהב חכמה מאד והיו אצלו חכמים גדולים וכל מי שהיה בא אצלו עם איזה דבר חכמה היה אצלו בחשיבות גדול מאד והיה

ארבעים אחר תפלת המנחה שמתוך כך יתן אל לבו לשוב מעבירות שבידו: הגה ונהגו שהנלקה אומר וידויים בשעה שנלקה והמלקה אומר והוא רחום יכפר עון וגו' שלשה פעמים שהם ל"ט תיבות כנגד ל"ט מכות (מנהגים) ונהגו להלקות ברצועה כל דהו דאינו רק זכרון למלקות ויקח רצועה של עגל על דרך שנאמר ידע שור קונהו (כל בו) והנלקה לא יעמוד ולא ישב רק מוטה (מנהגים) פניו לצפון ואחוריו לדרום (מהרי"ל) יום הכיפורים אינו מכפר אלא על השבים המאמינים בכפרתו אבל המבעט בו ומחשב בלבו מה מועיל לי יום כיפור זה אינו מכפר לו (רמב"ם פ"ג מהלכות שגגות):

סימן תרח (א) אוכלים ומפסיקים קודם בין השמשות שצריך להוסיף מחול על הקודש ותוספת זה אין לו שיעור
 אלא קודם בין השמשות שזמנו אלף ות"ק אמה קודם הלילה צריך להוסיף מחול על הקודש מעט או הרבה: (ב) נשים שאוכלות ושותות עד שחשיכה והן אינן יודעות שמצוה להוסיף מחול על הקדש אין ממחין בידן כדי שלא תבואו לעשות בזדון: הגה והוא הדין בכל דבר איסור אמרינן מוטב שיהיו שוגגין ולא יהיו מזידין ודוקא שאינו מפורש בתורה אע"פ שהוא דאורייתא אבל אם מפורש בתורה מוחין בידם (ר"ן פ"ד דביצה והרא"ש בשם העיטור) ואם יודע שאין דבריו נשמעין לא יאמר ברבים להוכיחן רק פעם אחת אבל לא ירבה בתוכחות מאחר שיודע שלא ישמעו אליו אבל ביחיד חייב להוכיחו עד שיכנו או יקללנו (ר"ן ס"פ הבע"י): (ג) אם הפסיק מאכילתו בעוד היום גדול יכול לחזור ולאכול כל זמן שלא קיבל עליו התענית: הגה ועיין לעיל סימן תקנ"ג דאם קיבל בלב לא הוי קבלה: (ד) בערב יום הכיפורים אין לו לאכול אלא מאכלים קלים להתעכל כדי שלא יהא שבע ומתגאה כשיתפלל: הגה וכן אין אוכלים דברים המחממים את הגוף שלא יבא לידי קרי וכן אין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תתי ✧ צומר מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ✧
 ✧ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

לאכול מאכלי חלב שמרבים זרע אך בסעודת שחרית נוהגין לאכלן (מהרי"ל):
סימן תרט (א) מותר להטמין חמין מערב יום הכיפורים
 למוצאי יום הכיפורים: הגה ויש אומרים שאין

להטמין ביום הכיפורים (עיין בטור) וכן המנהג במדינות אלו (מהרי"ל):
סימן תרי (א) מקום שנוהגים להדליק נר בליל יום הכיפורים
 מדליקין מקום שנהגו שלא להדליק אין מדליקין (ואם יש לו נר בבית חייב להדליק בחדר ששוכב שם כדי שלא יבא לידי תשמיש עם אשתו מאחר שרואה אותה אצל הנר שבביתו) (מהרי"ל) ואם חל להיות בשבת חייבין הכל להדליק: הגה ומברכין להדליק נר של שבת ושל יום הכיפורים: (ב) יש מי שאומר שמברך על הדלקת נר יום כפורים: הגה וכן המנהג במדינות אלו: (ג) בכל מקום מדליקין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובמבואות האפלים וע"ג החולים:

סדר לקוטי תפלות הימני:

שפד: וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תְּשִׁים שְׁלוֹם עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וְתַבְטִיל כָּל מִיְּנֵי מַחְלָקֶת מִן הָעוֹלָם וְתַעֲלֶה אֶת הַכְּבוֹד מִגְּלוּתוֹ, וְלֹא יִרְדְּפוּ עוֹד אַחַר הַכְּבוֹד, רַק כָּל אֶחָד יִבְרַח מִן הַכְּבוֹד, וַיִּכְבֵּד כָּל אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ בְּאַמֶּת בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּה וְשְׁלוֹם גָּדוֹל וְנִזְכָּה כְּלָנוּ, אֲנִיחֵנוּ וְכָל חֲבֵרֵתָנוּ, וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁוֹת דַּעְתָּנוּ יַחַד וְתִתֵּן לָנוּ לֵב אֶחָד וְדַרְךְ אֶחָד לִירְאָה אוֹתְךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וְלָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ וְתַעֲזֹר וְתִגַּן וְתוֹשִׁיעַ לָנוּ וְלְכָל יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא יִהְיֶה שׁוֹם כַּח לְהַמְחִין הַפְּגוּמִים שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ לְקַלְקַל חַם וְשְׁלוֹם אֶת הַמְּחִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַכְנִים מַחְלָקֶת גַּם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חַם וְשְׁלוֹם, רַק אֲדַרְבָּא תּוֹכְנוּ וְתַעֲזֹרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁנִזְכָּה שְׁהַמְחִין שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יִתְגַּבְּרוּ וְיִתְחַזְּקוּ וְיִתְקַנוּ בְּשִׁלְמוֹת אֶת הַמְּחִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ, בְּאֶפְן שִׁיתְהַפְּכוּ כָּל הַמְּחִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ לְמְחִין שֶׁל

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּבַטַּל כָּל מִיָּנִי מִחֲלֻקַּת מִן הָעוֹלָם, וַיִּתְּרַבֶּה שָׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם וַיְהִי שָׁלוֹם גָּדוֹל בֵּין כָּל אָדָם לַחֲבֵרוֹ וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, וּבִפְרָט בֵּין הַחֲבֵרִים הַחֲפִצִּים לִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ:

שפה: רבונו של עולם אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם מְלֶכֶד שֶׁהַשָּׁלוֹם שָׁלוֹ אֶתָּה יוֹדַע גָּדֹל הַהִתְגַּבְּרוֹת וְהַהִתְגַּבְּרוֹת שְׁמַתְגַּבְּרִין וּמַתְגַּבְּרִין בְּכֹל עֵת לְקַלְקַל הַשָּׁלוֹם בֵּין הַחֲבֵרִים וְהַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים, וּבִפְרָט בַּדּוֹרוֹת הַלְלוּ בְּעוֹקְבָא דְמְשִׁיחָא וְגַם אֶתָּה יָדַעְתָּ כִּפְּחָה וּכְפָּחָה מִזִּיק לָנוּ הַמִּחְלֻקַּת וְהַסְּכָסְכִים שֶׁנִּתְעוֹרְרוּ בֵּין עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּחַנָּם, וּבִפְרָט הַמִּחְלֻקַּת שֶׁבֵּין הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים וְלִפְנֵיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת לֵב, שְׂאִין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרָךְ אֵיךְ לְתַקֵּן זֹאת כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד אָנוּ נִשְׁעָנִים, שְׁתַּמְשִׁיךְ שָׁלוֹם מִמְּקוֹר הַשָּׁלוֹם מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִמַּחֲיוֹן שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל:

שפו: רבונו של עולם רַחֲמָן אֱמֵתִי, רַחֵם נָא עַל עַנְיֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַהִגּוֹנִים וְהַכְּשָׁרִים וְעוֹזְרֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שֶׁנִּזְכָּה לְשַׁלַּח לָהֶם דֵּי סְפוּקָם בְּכָבוֹד, וְלֹא יְהִי שׁוֹם כַּח לְהַמְחִלֻקַּת שֶׁבְּעוֹלָם לְמַנַּע וּלְבַלְבֵּל הַצְּדָקָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל חֵם וְשָׁלוֹם רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְעוֹזְרֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שֶׁנִּזְכָּה לְעַסֵּק בְּצְדָקָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַחֲזִיק יְדֵי הָאֲבִיוֹנִים וְהַדְּלִים וְהָעַנְיִים הַהִגּוֹנִים הַדְּרִים שֶׁם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד, לְשַׁלַּח לָהֶם דֵּי מַחְסוֹרָם אֲשֶׁר יַחֲסֵר לָהֶם וְכָל כּוֹנֹתֵינוּ וְעַסְקָנוּ בְּזֶה יְהִי לְשֵׁם שָׁמַיִם לְבַד, בְּלִי שׁוֹם כּוֹנֵנָה שֶׁל כְּבוֹד עַצְמָנוּ כְּלָל, עַד שֶׁנִּזְכָּה עַל יְדֵי הַצְּדָקָה לַעֲשׂוֹת כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱם הָעֲלִיּוֹן בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה, כִּי שִׁיתְרַבֶּה וַיִּתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ כְּבוֹדְךָ בְּעוֹלָם וְעַל יְדֵי זֶה יִתְתַקְּנוּ כָּל הַמַּחֲיוֹן שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ וַיִּתְהַפְּכוּ לְמַחֲיוֹן שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וַיְהִי שָׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם בֵּין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בֵּין בְּחוּץ לְאֶרֶץ וַיּוֹכְלוּ כָּל הַמַּחֲיוֹן וְהַדְּעוֹת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תתיב - לומר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שיהי צהר מצפוי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

לְהַשׁוֹת עֲצֻמָּן יַחַד לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה וְתִפְרָם עָלֵינוּ
סִכַּת שְׁלוֹמְךָ וְתַעֲלֵנוּ מִהָרָה בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ, וְשֵׁם נָשִׁיר וְנִרְנֵן
וְנִגְנֵן לְפָנֶיךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְנִגְדְּלֶךָ וְנִשְׁבַּחֶךָ וְנִפְאָרֶךָ תָּמִיד בְּשִׁבְחוֹת
וּבְזִמְרוֹת, וּבְשִׁירֵי דָוִד עַבְדְּךָ נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל וְנִגְדֵּל וְנִקְדֵּשׁ
שִׁמְךָ וּכְבוֹדְךָ תָּמִיד וְיֻקְּיָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם,
יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו" וְנִזְכָּה תָּמִיד לְהִרְגִישׁ הַנְּעִימוֹת וְהַמְּתִיקוֹת
אֲשֶׁר בְּדַבְּרֵי תוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, "הַנְּחַמְדִּים מִזְהָב וּמִפָּז רָב וּמִתּוֹקִים
מִדְּבַשׁ וְנִפְתַּת צוּפִים" וְנֶאמַר: "צוּף דְּבַשׁ אֲמַרִי נַעַם, מִתּוֹק לִנְפֶשׁ
וּמִרְפָּא לְעַצֵּם" וְנֶאמַר: "דַּרְכֶּיךָ דַּרְכֵי נַעַם, וְכָל נְתִיבוֹתֶיךָ שָׁלוֹם,
תוֹדִיעַנִי אֲרַח חַיִּים, שִׁבַּע שְׂמָחוֹת אֶת פָּנֶיךָ, נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצָּח,
בָּרוּךְ ה' אֱלֹקִים אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוּ, וּבָרוּךְ שֵׁם
כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמְלֹא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:"

תְּפִלָּה לַה שְׁפָז: {מיוסד ע"פ תורה ע"כ} אֶתְּהָ גְבוּר לְעוֹלָם אֲדָנִי
מְחִיָּה מֵתִים אֶתְּהָ וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד
מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוּמְךָ נוֹפְלִים רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֲמָן
אַמְתִּי, מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, מְחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים,
אֶתְּהָ יוֹדֵעַ שְׁעַקֵּר הַרְחַמְנוֹת מִכָּל הַרְחַמְנוֹת הוּא מַה שְׁאֶתְּהָ חוֹשֵׁב
מִחֲשָׁבוֹת בְּכָל עֵת וְרַגַּע לְבַל יִדַּח מִמֶּךָ נִדַּח לְעֵת הַתְּחִיָּה, שְׂאֵז
יְהִיָּה עַקֵּר יוֹם הַדִּין הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא, אֲשֶׁר אֶפְלוּ כָּל הַצְּדִיקִים
הַגָּדוֹלִים הָאֱמִתִּיִּים חֲרָדִים וְזוֹחֲלִים מִמֶּנּוּ וְעַקֵּר הַרְחַמְנוֹת
וְהִישׁוּעָה וְהַתְּחִיָּה וְהַתְּקוּהָ הוּא מִי שְׁזוֹכָה לְקַבֵּל יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים
לְהַצְּלִיחַ עַל־יְדֵי־זֶה לְעֵת הַהוּא, שֶׁהוּא עֵת הַתְּחִיָּה, בָּעֵת שְׁאֶתְּהָ
עֲתִיד לְהַחִיֹּת מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְרַחֲמְנוֹת אֱמִתִּי
הַזֹּאת, אֲשֶׁרִי הַמְּחַכֶּה בְּעוֹלָם הַזֶּה כָּל יְמֵי חַיָּיו וְכָל שְׁעוֹתָיו וְרַגְעָיו
לְזִכּוֹת לְזֹאת הַרְחַמְנוֹת, שֶׁהוּא עַקֵּר הַתְּכַלִּית מִכָּל יְמוֹת עוֹלָם וְחוּץ

מִזֶּה הַכֹּל הֵבֵל וְרַעוּת רוּחַ:

שפּח: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק, בְּהֵאִיף
אֲנִפִּין אִיעוּל קְדָמְךָ לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ עֲתָה עַל זֶה, וּמֵהֵיכָן אֶקַּח דְּבוּרִים
וּמְלִיצוֹת לְאַפּוּשֵׁי רַחֲמֵי, לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עָלַי רְבוּנוּ דְּעֲלָמָא
כִּלְא, אֲדוֹן הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת, רַחֲמֶיךָ רַבִּים ה', רַחֲמֶיךָ רַבִּים ה',
אַתָּה יוֹדֵעַ הָאֱמֶת לְאַמְתּוֹ שְׂאֵף-עַל-פִּי שְׂאֵנִי כְּמוֹ שְׂאֵנִי, אֲשֶׁר
פָּגַמְתִּי נִגְדָדְךָ הַרְבֵּה, חָטָאתִי עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, וְהִרַע בְּעֵינַיִךְ עֲשִׂיתִי,
וְקִלְקַלְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד אֲבָל בְּאֱמֶת אֶף-עַל-פִּי-כֵן, עֲתָה גַם עֲתָה,
אַתָּה חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת בְּכָל עֵת וְרַגַע עָלַי אֵיךְ לְקַרְבְּנִי אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת,
וְאֵיךְ לְהַחֲיוֹת אוֹתִי עֲתָה בְּרַחוּמֶיךָ הָעֲצוּם וְאַתָּה מְחַיֶּה אוֹתִי
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּכָל עֵת וְרַגַע וְאַתָּה מִמְשִׁיךְ עָלַי חַיּוֹת מַחֲיִים
נְצַחִים כְּאֲשֶׁר אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת כָּל הַחֲסָדִים וְהַרַחֲמִים רַבִּים אֲמַתִּים
וְנְצַחִים, שְׂאֵתָה מְרַחֵם עָלַי בְּכָל עֵת וְסוּף כָּל סוּף, תְּתַקְּנֵנוּ כְּלָנוּ
בְּיָדַי, וְנִזְכֶּה לְהַיּוֹת בְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֱמֶת: